

[Annelise Gotfredsen]

Der har tværtimod været lagt stor vægt på, at denne sag blev behandlet lige så omhyggeligt og på nøjagtig samme måde som tidligere sager, hvor medlemmer af folketinget er blevet straffet.

Det er ikke i sådanne sager udvalgets opgave at foretage en ny strafferetlig bedømmelse, men at foretage en samlet vurdering af den handling, som domstolene har fundet bevist og har idømt straf for, således som det nærmere er beskrevet i domsudskriften, og herefter at tage stilling til, om denne handling er af en sådan karakter, at den gør den pågældende uværdig til at være medlem af folketinget, således at han har mistet sin valgarhed.

To mindretal – det ene bestående af fremskridtspartiets 2 udvalgsmedlemmer, det andet af venstresocialisternes udvalgsmedlem – mener ikke, at hr. Glistrup har mistet sin valgarhed.

Et flertal bestående af udvalgets 14 øvrige medlemmer indstiller derimod, at hr. Glistrups mandat bortfalder som følge af, at han har mistet sin valgarhed.

Dette flertal udtaler i betænkningen bl. a., at det finder det vigtigt, at folketingets medlemmer »ikke ved deres handlinger svækker befolkningens vilje til at overholde gældende lovgivning«, og fortsætter:

»Det må derfor betragtes med megen alvor, at et medlem er fundet skyldig i forsætlig overtrædelse af flere bestemmelser i såvel skattelovgivningen som i straffeloven, hvor også straffelovens § 289 om skattesvig af særlig grov karakter har fundet anvendelse, og er idømt en så alvorlig straf som fængsel i 3 år med en tillægsbøde på 1.000.000 kr. samt er fradømt retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre, idet, som det siges i højesterets dom, »de pådømte forhold gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, som må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed.«

Flertallet konkluderer herefter således:

»Mogens Glistrup har efter flertallets opfattelse hermed tilsidesat de krav, man kan stille til et folketingsmedlem med hensyn til at efterleve de af ham selv eller andre i folketinget vedtagne lovbestemmelser, og han er efter flertallets opfattelse »straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget.«

Hr. Glistrup har meddelt, at han har indgivet klage over højesterets dom til Den europæiske Menneskerettighedskommission i Strasbourg, og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget har under henvisning hertil anført, at sagen herefter ikke ved højesterets dom har fundet en sådan afslutning, at udvalget til valgs prøvelse nu burde tage sagen op.

Som det fremgår af bilag til betænkningen, har justitsministeriet imidlertid som svar på spørgsmål fra udvalget oplyst, at en sådan klage til Menneskerettighedskommissionen efter justitsministeriets opfattelse ikke kan udgøre et retsmiddel mod en national retsafgørelse, der medfører, at denne ikke fortsat kan anses som endelig.

Udvalgets flertal har herefter ikke fundet, at der er grundlag for en udskydelse af udvalgets arbejde og dermed af tingets afgørelse.

Det er i betænkningen af fremskridtspartiets medlemmer anført, at det i et tilfælde som det foreliggende alene må være overladt til det pågældende partis vælgere at afgøre, om en person skal være medlem af folketinget, og venstresocialisternes medlem af udvalget har mere generelt gjort sig til talsmand for lignende synspunkter.

Udvalgets flertal har imidlertid, hvad dette spørgsmål angår, henholdt sig til grundlovens bestemmelser, idet afgørelsen af, om et medlem, der er straffet, kan anses for værdig til at være medlem af tinget, ifølge grundlovens § 33 er pålagt folketinget.

Jeg skal sluttelig gentage, at et flertal – hele udvalget med undtagelse af hr. Glistrup; hr. Poulsen og hr. Wilhelm – i betænkningen har afgivet følgende:

Indstilling

»Mogens Glistrups mandat som medlem af folketinget bortfalder som følge af, at han har mistet sin valgarhed.«

Det er denne indstilling, der nu er til forhandling, og som tingets medlemmer skal tage stilling til.

Glistrup (FP):

7 partier herinde finder sig selv så værdige, så værdige, at de i al deres finhed og overværdighed nu vil udradere vælgernes afgørelse fra 8. december 1981, fordi de ikke